

VÁCZ.

Előfizetési díj.

Helyben:

Egy évre . . .	4 frt — kr.
Fél évre . . .	2 „ — „
Negyedévre . . .	1 „ — „
Egyes szám ára . . .	10 „

Előfizetési díj.

Vidéken:

Egy évre . . .	4 frt — kr.
Fél évre . . .	2 „ — „
Negyedévre . . .	1 „ — „
Egyes szám . . .	10 „

HELYI ÉS VIDÉKI ÉRDEKŰ HETIKÖZLÖNY.

Hirdetmények ily 3 hasábos poszt sorért 5 kr. — Többszöri vagy terjedelmesebb hirdetéseknél árszempontok adatik. Nyílt térben való közlemények után három hasábos sorért 15 krajczár számítottak.

Az előfizetési pénzek és a lap szellemi részét illető közlemények „Vácza” szerkesztőségéhez író út 84. szám alá Vácra küldendők.

Kéziratok vissza nem adataknak.

Tanügyünk Vác vidékén.

Főth, november végén.

Beállott az ősz, vége a népiszkolák négy hónapos szünetének, a gauda betarolta terméseit. Ref. ér tehát gyermeki nevelésére is gondolni. Nagyon rosszul ismernők a magyar nép nagyobb számát, ha azt kívánóknak tölle, hogy gyermekei nevelését fontosabbnak, szükségesebbnek tartsa, — minden egyebnél, s gondoljon magzatjai kiművelésére akkor is, mikor elég dolga akad a szántóföldön, a réten, a legelőn, a kertben, s szőlőben. Hhah, arra hogy elég roszunk, elég szénnánk teremjen, hogy lovunk, ökrünk, a legelőre kihajtassanak, hogy kereti veteményünk kiejda a vásárra valót, hogy torunk börtöl soha ki ne száradjon, arra mindig kell gondnák, időnk akadnia. De arra, hogy gyermekünk, mint a vadon állatja ne nőjön föl oktanlanul, művelődött, hogy az életben magának is másnak tudjon jó tanácsot adni, becsületére váljon családjának, községének —, milderre csak akkor gondolunk, a mikor éppen kijut az időből.

Igy is marad az sokáig. A magyar nép úgy van szellemi táplálékával is, mint a burgonyával, a melynek természetese öregyatiunkra kormányrendeletekkel, kénszerítésével, deresszel kellett rá erőszakolni. Hányan élvezük ma ez apánkba orvosság gyauadt bele erőszakolt burgonya áldását? S mennyivel tobben szenvednénk e megdrágult időben chséget, ha az olesó élmei czikk nem tartana ki egész télen át?

A magyar törvényhozásnak gondja volt a nép művelésére, e czéliből alkotta az 1868: XXXVIII. törvényt. Ki van ebben szabva, hogy a négy nyári hónapot kivéve minden gyermek köteles hatodik életétől a 12-ig a rendes, és a 12-diktől a 15-ig az ismételt iskolát látogatni. A mulasztók szültre, gyánjaira szigorú büntetést szab.

Nem nagy becsületünkre válik, hogy ilyen törvényre szüksége van a

magyar népek, hogy maig sem értette meg az irás szavait, hogy az ember nem csak kenyérből él, hanem igéből is. De még nagyobb szegénységünkre válik az, hogy e törvény, a mint Magyarország nagy területén, úgy tapasztalásunk szerint Vác vidékén is nagy részben pusztá írott maraszt.

Elvitatlan valóság, hogy a gyermekek nagy száma vidékünkön a rendes népiszkolai folyamot, s kivált a 12—15 évekre kötelező ismételt iskolát elkerüli. A törvény hasztalan szabja ki az iskolakerülő szültre, gyánjainak megbüntetését. (4 §.)

A hitfekezeti papok, nehogy a szülők a felekezeti tanodáktól eljijeszszék, — ritka, tiszteletré méltó kivétel! —, nem szorítják a tanító, hogy a mulasztókat a községi elöljáróknál feljentsék.

A szegénység a legnagyobb csáblító, — paupertas maxima meretrix —: nem egy szegény tanító van, ki egy itze borért, pár pipa dohányért, egy pár esirkért elvesen elcsúzi a tankötele gyermekek számaradását, hisz az ugy is csak vesződséget szaporítaná.

Társadalmunk sokkal közönyösebb a tanügy iránt, mint sem hogy az iskolaszékeknek rendelkezésre álló hatalmával népiszkolák ha ladását befolyásolná.

S a tanfelügyelő? Ugyan mit ér egy első és egy másodtanfelügyelő a rengeteg nagy Pestmegyének, mint Szász Károly tevő, ki rimpöngetései között gyakran megfedelkezett a gondjaira bizott mostoháiról: népnevelőügyéről.

Igaz, a törvény nyíltan elrendeli, hogy a tankerületi felügyelő a tankerület összes, ugy községi, mint felekezeti és magán, alsőbb és felsőbb népnevelési tanintézeteket évenként lealább egyszer meglátogassa a törvénynek azokban való pontos végrehajtására szigorú felügyeljen.

De mit ér el a tanfelügyelő ez évenkénti meglátogatással, még ha nem

is hanyagolja el ebbeli kötelességét, mint ez vidékünkön történt?

Elégésége ez évenkénti látogatás a népiszkola ellenőrzésére? Nem gondoskodnak-e tanfelügyelőink arról, hogy a népiszkolát soha se lépjk meg pongyolában? S nem tudják-e előre tanítóink a látogatás-nagy napját, melyen főgondjuk a tanfelügyelő kellő mystifika iódjára irányul?

Igaz, vannak iskoláink, melyeknek több éven át sem volt a tanfelügyelő urhoz szerencsésük. De, hogy észinték legyenek, a tanfelügyelő ur e hanyagsága által hivatalos mulasztást követelt el, de a néptanodákat nem igen rövidítette meg.

Évenkénti látogatás amúgy is elégtelen arra, hogy a tanfelügyelő ur „a törvénynek pontos végrehajtására szigoruan felügyelhesen.”

Azért marad végrehajtatlan a törvény, mert gondatlanok a szülők, a tanítók, bünsen közbömb a tanügy iránt társadalmunk, s mert a tanfelügyelői intézmény jelen szervezetébe, csak nem utópikus feladat. Szaporítani kell a tanfelügyelők számát, növelni jogközüket, s megválogatni személyiségeket. . . Vác vidékén néptanoda viszonyai ezen következtetésre vezetnek.

Pedig eddiglen bajaink csak egy oldalát, a népiszkolák hanyag látogatását érintettük, s nem is tekintettünk be népiszkoláink ablakain. Még nem állottunk szóba tanítóinkkal, kiknek nagy részök képtelen a törvény-szabta tantárgyak előadására. Kántoraink és rectoraink magok is igen távoli ismeretségben állanak a természetten és természetrajz elemeivel, nem hogy előadásaiak figyelemmel lennének „az életmódra és vidékre,” melyhez a gyermekek nagyobb részének szülői tartoznak. Ugyan hányadik néptanítóink ismeri anyira a mappát és a folgombót, hogy ebbeli tudományát a földrajz és a történet ésszerű előadásánál érvényesíthetné? Melyik sajtótól el bár maga is „a polgári jogok és

kötelmek" legelősebb államtani ismeretét? S van e Vácz összes vidékén bár két, mondj két népiscola, melyben a törvényhaszabta „testgyakorlat, tekintettel a katonai gyakorlatokra” tanítatnák?!

Nem kevésbé szomorú népiscoláink tanszeresek állapota. Nem a dicseretes kivételről szölok, a melynek p. a Pejacesi gróf alapította szadai közösiscola, a magyarórái katholicusok újon emelt tanodája, a főhi katholicusok és reformatusok tantermei. Hanem tekintünk be iskoláink nagyobb részének zugáiba. Minden egyebek ezek, csak nem azon „tágas, világos és könnyen szellőztethető tantermek”, melyek a népiscola törvény 27. §-ának túrlesmi papírján díszlenek. És a mi legajnosabb a dolgotban, e részben sokára nem nyílik kilátásunk arra, hogy a hitfelekezeti dohos légű, penészes falu, sőt ódiak nem a gunyolhasvák tantermeinek. A mi áldozatkészégtől írtóv népünknek maga a törvény enged a tanfelügyelőik és iskolázékek netalán szorongatták ellenében kibavót. Hisz tanodáikat csak akkor kötelesek a törvényhaszabta „kellekeknek megfelelőleg átalakítani”, „mihelyt lehetséges”. És mikor követezik be a lehetőség” ideje azoknak, kik minden módon e lehetőség elkerülésén török fejüket?

Egy ismerősünket, ki sokkal kitűnőbb helyet érdemelt ki magának az írodalom bajnokai, mint a pontos fizetők sorában, nagyon zaklatta konokjával susztere. — Már mondiam — fakadt ki a zaklatás miatt — megfizesse önnek tartozásomat, mihelyt pénzem lesz. — „Ézt már rég hallom — felelé a nem látó hiteles, de már azt szeretném tudni, hogy mikor követezik be ez a várta várt idő?” „Hát propheta vagyok én?!” kiáltá fel keseri humoru barátunk.

Ilyes válasza tarthat szánót Pestmegye t. tanfelügyetője is, mikor megzaklatta felekezeti hitközségeinket, hogy mikor lesz már „lehetséges” tanépületeik jobb karba helyezése.

Még sok vonás hiányzik Váczvidék néptanodái sötét képmékké rajzából. Taneszközeink szegénysége, a szent István társulat-féle kath. tankönyvek sötétlő ultramontanizmusa, és a többi tantárgyak rovására dédelgetett káté és biblia, a gyermekek értelem elfojtója, oly dolgokat magolattatva „a szent lélek megárványéklásáról”, „a szepülöten fogantatásról” s. a t., melyeket a gyermekek értenie már erkölsie tekintetből sem szabad. De nem festjük továbbra is e sötét képet mely olyan, mint a holland iskola egy némely festménye: sötét háttérben sötét vonásokkal.

Záradékol tanfelügyelőinkhez Nagy

László és Dallos Gyula urakhoz lenne pár szavunk. Jobban ismerjük népünk közönységét, azjban ismerjük értelmiségünknek tetterő hiányát, papisgunk eszeszesített ultramontanizmusát, köbözgátsátsunk orvolytelenségét, a végül különben jeles népiscolai törvényünk gyakorlati hiányait, mint sem hogy néptanodáink összes sanynusságáért tanfelügyelőinkre vetnők a kárholzatás követ.

De ha a Pestmegyei tanfelügyelők nem tehetnek is vidékünk tanügyéért mindent, tehetnek csak, sokkal többet mint Szász Károly ur teke, ki más téren foglalkozott oly hivatalban, a melynek magának is kevés egy ember.

Kérjük Nagy László urat szerencsétlössé személyesen azon vidéket, melyen eddig csak jó hírebből ismeretes. S ha már nem érez megábotban elég erőt, hogy a lelekezeti fájáról a gyümölmölesét társulat, legalább fogja fel gyorsan, s úgyesen azt, mely önkényt hull ölébe.

Ime most is 10 községünk: Alsó-Némeli, Bogdány, Bugyi, Kis-Szent-Miklós, Monor, Rákos-Palota, Szent-Éndre, Szeged-Monostor, Vácz-Hartvány, Veregyeház, Tóthfalva reformatusai községeikébe nyilvánították ismétlő iskoláikat. Fogadják tárt karokkal, s szervezzék bugalommal, hogy a község iskolához vezetők más felekezeti tanodákra is vonzó erőt gyakoroljon, s ne eltaszítót, mint a rákos-palotai

TÁRCSA

Két barát

E. I. H. beszéde.

(Folytatás.)

Hajnalodik!

A keleti láthatár szélei rózsás pírban usznak az ég tiszta kéjken csak néhány felleg mutatkozik, melynek keretei, mint a háttérben magasló hegycsúcsai, mintegy aranyozottnak tűnnek fel. A lég ezer és ezer madár dancjától hangzik vissza. Eynbe Zephir szöve a zöld lombok között, mintegy üdözölve a felkelő napot....

Minden oly vidám most, a természet és emberek csak egy halvány alak jár fel és le az szobájában.

— Kerty Endre az, ki egész éjen át nem nyugodott, hanem írt folytonosan, elbuszozott szüleitől, írt Vilmának, majd el-tépe újra írt a bepecsételt a leveleket.

Nyomasztó lidércszéket állt kelbén egy érés, amint ablak redőnyét kinyitva a csendes éjbe bánt.

Mégis, mégis szép az élet....

És menyien vannak, kiknek a jövő nap nem hoz újabb nyomocnál részét, s mégis ragaszkodnak az élethez, — fűző gondolatái — menyien, kik a halli régebről ohatjának visszatérni, újra kezdenők a küzdelmeket....

Mily különös érzés ez az ember kelésben?...

Mi örömet nyújt ez eltel. Adhat e már nyugalmat neki, ki barátja és kedvese által csalatott meg? Ha ez megörtenhetett, hogy barátja, a legjobb barát megcsalhat, bizhatik-e az életben?

Jobb lesz a barátának elcséngéses gyölyözős talvába, mintsem az élet sanynasága által lassú kínok közt meghalni....

De nemcsak Endre küzdött kelbe érzelmeivel, Vilma amint magához jött ajúl-

tábol Róza karjai közt találta magát, ki gyöngén apait őt.

Csak homályosan emlékezett vissza a meglepetésre s később keztek iszonyú gondolatai támadni. Sirt hájt tépte, átkozta önmagát, Özön nevét kiáztoza, hiába iyez-keznek nagynéne és Róza megnyugtatták, hirtelen kiált, hogy nem fognak vinni, kö-zéjük akart rohanni, hogy megakadályozza őket.

Róza szinte megolvadt jeve, mert nem akarta ő hogy megölje egymást, ő csak Vilma akarta sérto szavairól megbüntetni, s maga sem gondolta meg, mily következesei létsenek levelének.

De most már segíni késő!....

Már hajnalodik. Ot órákor pontban öszszekönn a felek a „nemzeti lüldözés ház” kertjébe, s azonnai ónök....

Ölt a férfiak ha akarnak feltudják áldozni magukat hidegvérrel a szerelmért!....

Mi iszonyuan kell most Vilmának bün-hödniel....

Miert is nem hitt a szerelem varázs erejében?...

Két szék közt a földre. Ha Endre nőül vendette, ha nem boldogul, de csendesen élhetet volna, és most mindkettőt kockázta tette?...

De melyik nyeri meg a parthit?...

Melyik mondhat a másiknak?...

Oh e gondolatainak elborzadt, s el-átókoz az egész világot....

Mig Vilmat csaknem örületes rapsodia ragadta el, Rózsát lesujtá a földalom.

Nem sirt, nem panaszkodott, bezárkozott szobájába, s a lámpa világába bántult.

A remény és kétség váltakoztak lelkében.

Nyerni fog okvetlen, így gondolkodom — ő jól lo, míg ellenfele nem kiserül el szola.

De valacserecne nem létezik e? nem találhat e czélzás nélkül is?....

Négy óra tájon eget lobbant a lámpa s kialudt.

Róza felettremt álmódoszásból. Előtte állt a vesztő, mely mindkettőjüket fenyegette, — mert ő megbecsültöt Vilmának a szánta őt....

Atment unoka néjnéhez. Kedves Vilma — szólit — nefeledd, hogy sirsósd és kétségbe esédd mit sem használ, itt rögtön kell segítened. Az este Endre levelet küldött, melyben azt írja, hogy a lóházi kertben vinnak. Siessünk oda.... Most 4 óra.... Ok 5 órákor érkeznék, eddig ideük van sé-tálva oda érni. A hátsó ajtón, a kerten megyünk ki, senki sem tudandja meg távozásunkat....

— Oh mily jó vagy te! szót Vilma, átlóláve hugat.

Téhat hajnal van....

A lüvölle kertjében egykedvűten szijja szivarját Mühlbert Özön sötétlávára, — mig két segédje így társalgót folytat, valószínűleg a küldévelőket kritizálják.

Nemokára robogó fogat áll meg a kert és temető közti uton, s abból Kerry, a vicomte-és báró lépek ki, simára borodvált, vater möder — és őt és egy pisztolyt kát hozó szolga követték őket.

Mühlbert meghajnya magát, mit a segédük néjnyasan viszonoznak.

— Téhat kezdjük a kibékülést. Ha úgy tesz, mond a báró olvasja a barrieret. Tíz — husz — husz — husz....

Kijelenték az állást, elcsérték a pisztolyokat....

— Urain! szólit az egyik segéd, felhívom Önöket a kibékülésre!...

— Eh! ne lopya idölkét, vága szavába Endre, lüvölák a vesztő....

Mühlbert helyjébe intte.

Esazatt egyikük sem vette észre, hogy az uton két hölgy alak seve erre tart, s alig 10 lépésnyire vannak a bejárattól....

— Eljáv, téhat harmadszori taps uton lönök....

A segédlek félre álltak, az orvos beljebb sétált a kert bokrai közt.

Levelezés

Vács, nov. 21. 1872.

Tiszelt szerkesztő úr!

Oly férfúnak ismervén uraságodat, ki életében soha sem vette a nők által Ungh intézett leveleket kelletlenül, felkeresem e pár sorral a "Közé" szerkesztőségében.

A boldogult Széchenyi István gróf valahányszor levelet vón X. pesti ügyvédől, kinek különbe szokási közé tartozott nem kimélni a porzót, mielőtt a vett sorokat olvasta volna, bekiáltá legényét: "Sándor porozd ki e levelet, s azután tedd asztalomra!"

Ha netalán ily finyas leveleire a szerkesztő úr is, mielőtt elolváná, kérem keféltesse le soraimat, mert azok iszonyún sárosak. S hogy is ne lennének, mikor bennök éppen azt a feneketlen sár tárgyalom, mely esős időben városunkat elborítja, s melynek áztató és piskolós hatalmát tegnapelőtt volt alkalmam egész mérvben megismerni, midőn R. Palotára menendők, a helybeli indóházhoz két kis gyermekkel egy kényszerűtét kellett megtennem.

Tán attól tart böles tanácsunk, hogy Vácot ősi bélyegétől fosztja meg, ha Iuscos időben utcaúrói a sarat elisztagattatja? Avagy azt hiszi, hogy kimuláshoz közel, végegyengü-

Eszembe jut egyszermind, hogy 1872. ápril 28-án Jóé Sándor gabna-kereskedő indítványozta ez eszme kivételét, mely mind maig pang, s újabb hírszerint a gabnaesrnok felállításá is valótlán.

Ugy emlékszem, nevezett úr ajánlotta is, hogy kezelményem fog, mint mondá "kezebe ragadja a reform-szavát." — No ezen zászóla várhatunk! Már november vége van, s a mit áprilián indítványoznak, az novemberben mint virágzó tény kellene, hogy feltűnjék.

Véleményem szerint nem szükség, nem szabad Jóé úr álma végét várunk, hanem azért vagyunk mi is, nemcsak Jóé úr, hogy ragadjuk meg az alkalmat a kereskedelmi társulat létesítésére.

Ha felgöva ez eszme horderejét, kereskedelmi osztályunk csakugyan gondolkoznánk a társulat alakításáról, úgy megérdemlik, hogy kalapot emeljünk előttük, de ha elhagyják azt évekig vagy évtizedekig halasztani, Istene-nem megérdemlik, hogy mint nem kereskedőt, de aljas, önző pénzüfűrók legyenek tekintve, kik csak önzésük megfontósága gondolnak, mit sem törődve az álladalom és a kereskedelem jóvoltával.

Tehát kereskedő uraim: "For Ever."

közsegítet ref. és evangeliusszázadilán árvaságra jutott ismétlő tanoda.

Csak teyeken és tette kelti példájok alélt értelmissétnéket. Buzdításnak és lángot kell vetni a nemes szikrának. Ne lankadjanak, és munkásságok esője elébb utóbb kivájja a részvétlenség merev szikljáját.

De tenni, tenni és tenni kell!

Spinosa.

Vács, nov. 23. 1872.

(—6) A vakhire, hogy bizonyos körökben egy városunkban létesítendő gabnaesrnok felállítására aldirások gyűjtenek, — önkéntelen eszembe jut, mennyire szükséges volna egy ily intézmény, mely kereskedőinket szorosabban esztőlány egymáshoz, úgy az idegenséget és irigykedést, mint a netáni visszaéléseket megszüntesse.

Eszembe jut, mennyien vannak itt ez eszme létesítésére, kik önmaguk is élvezi fogják ily intézmény ádós befolyását az üzleti és társadalmi szempontból is.

És ez nem volna örüasi munka, egy kereskedelmi egyeletet, egy a pesti Loyd társulat mintájára szervezett egyeletet alakítani, csak látszik nehézknek.

Kezdeni nehéz csak, mint a nagy kövek hegyről legróditésénél, csak mozgásba kell helyezni, a többi magából folyik.

Egy — — — kettő — — — három!! Két egyszerre kiöltő pistoly durranása fejezte be a harmadik tapost.

És kőn a ker-tbejárattól, mintegy elmentől a pistolyok dörövével két elhaló szik-ki hallatszott.

Az oda siető párbaj segédke két alélt hőbvert találat, Vilma és Róza voltak. Kovács eméket ölék és egyikük elki-széré azt.

Endre lövése jól talált. Ödön zomb-jába fordult a golyó, s össze rogyott a fájdalom alatt.

Ödön golyója egy szomszéd fűskást hasíta ketté.

Tíz perc alatt úres volt a kert.

Kedves olvasó! bevégzém szertény történetkém, és kevés mondanodóm van. Ödön felgyógyása sebéből Endrével kibékült, s most még jobb barátok.

Endre megismerve Rózának irántai szerelmét később nőül vevé őt.

Vilma most mára legyben Ödönnel. Most már nem úgy szóll a szerelméről, mint egykor. Talán nem is fog menyegző helyett párbajt érni...

És az idő jár. Tavasz jön, a fák fadkadnak, ismét elhullajtják levelüket. Boldogságunk is így változik!

Hagyjuk tehát pihéni azokat, kik igazán boldogok. Legyenek mindvégig azok....

Béres János.

A falu pociájá.

Ki tudná gazdáját, szerzőjét adni annak az ezer, meg ezer népdálnak, mely évenként hegyen, völgyön, anyai magyar ajkán megzendül a három béres és négy folyam hárszájában?

A magyar ember dal mellett sírja búdját, vágónálá fokozza örömet, hamis nőféral csalogtatja a reztelás ablakhoz bábját,

tüzes dallal hevíti a perdlő esárdást, negédes énekek ingerkedik, a mig útebe szoríthatja turkóelő kulcsalmját.

Feléthető Toldy Ferencz hírs. "Költészet történetét", de biz elő nyomásra sem akadnak annak, melyik fali hátrálón születték az a szívvezető hős Kúdlit a fi mandulástól", vagy "Szomorú fé iga" a ki ingerkedett először az. Eg a gyönyör, ropog a nád" mellett a versenyre ösztönzött "bar-nák" és "szökőkkel"? Merre mosolygott az a megörökített szülő?.

Erik a szőlős
Zsilkák a vesztő
Bosler a levele 2^a —

Biz e népdalokat, nem nyomatták ki kínos születés után a szépirodalmi lapok, azért mégis ismerik mindenfelé, még ott is, a hová e lapok még címek sem hatnak el.

Nem jutalmazta 100 arannyal az akadémia; és tudják az akadémia összes kitüntett költeményeit.

Szerzőiket, nem kanonizálta a Szent István Társulata a "Magyar Írók" ként. Nem társulnak még az utolsó széléről sem. Nem hallhatatlanja semmi. "Lantos könyv", vagy "anthologia". És azért mégis megörökítétek, és újjá életvék anvizsör, a hányzór a daloló nép ajkán fadkadnak; és anyi magyar által, a hányjak szafáról bánatába, örömebe szívöbe, vérebe mentek át.

A népek egyszerű fiaí azok, kiknek ajkain e dalok először szóra fadkadnak. Sőtásem tanultak postikákból ritkán, a zendégettel contrabassust. Egyedül mesterek érzelmek. Ezeket dallják himeztelen szókban, keresetlen áriákban, mesterkéletlenül. S ezért talának egyenes után a nép szívéhez, s fogamzik meg ott hangjuk mint a virág hipnora, melyet egyik nyíladozó kehelyből szász a kehelybe rojt a lóng szél. — — —
Ha a főtáí dal" hárszája. Főtáíra vetődül olvasó, ne mulassd el, felkeresni a falu, pociáját: B é r s János.

Egyszerű földművelő embert, ká kiltés mesterségét a templom szőláros énekeiből tanulta; kinek műzsját a lakadalmi ünnepeké, és a torok ösztönzöték első száry próbáltására.

Közleken természetnél fogva elmondja nekik, hogy élegetlen volt a földi népdél hangzónyoson bevett népszerűekkel, és polár közsöntökkel. Jobbat próbált költeni. Versei megteszteték, és megkedvelte, és azután versenyező hitték el a lafordalomba, keresztelekbe, mert mindegyik megakarta családí ünnepeket Béres János által felkiktetni.

Falusi postikán jól ismeri a főtáí dal, ama sorát: "Ókál módál, meg nem írthat szesz". S annyiban a Lisznyai-Sárosvégy postáiskola here, a mennyiben megszólalni vonakodó műzsjának nyelvet nem ritkán egy kis "szeszivel" oldja meg.

Térmszetesen tehát, hogy költészetének egy megindított árya sok örökéletlen porondot hoz magával, melyben, mint a Duna homokjában csak, itt ott csillámlik egy érteketes gondolat, költői hasonlat aránya.

Béres János anyában követéren Hommer, hogy költeményem nem írja le, csak öt szóval szokta közölni: aránylag igen kevés az, a mit nagyműzstet verset közölni mernek.

Mindössze a forradalomban — kivételesen — kiányomott verse az, melyekből mutatóványokat böngészgetünk.

Hajluk egy népdált.

"Kálapomon babám szagos virág,

Számimban a szerelmimnél világ.

Es a világ elő csúnya embé,

Szerelme az életem ádvársége."

"Jaj de szép a főtáí templom oldár,

Száz Mária képe néz le reám.

Szűz máriánál, szűz képmel imádkozok,

Hogyha babám szűz keblébe borulok."

(Folyt. köv.)

léseben nem is rendelkezik kellő erővel, e megvalljuk, nagy munkára...

Ha már tanácsunk a város tisztán tartását egy halásos bírnak tartja, legyen legalább gondja arra, hogy a vasura készülő közönséget egy-egy duna csónak szállítsa el a piacról...

Ekkor legelőbb fenegejainak megörökíti a jelenlegi bölcs tanács nevét Vácz város évkönyveiben.

A szerkesztő új szolgálója

P. Gy. né.

Hírek.

Amin Dunakeszi haláljuk, az íresekdező jött dunakeszi plébániájelölje Kosztik János, följ segédleik. E jóles képzettség, szorgalma, és nemcsak magyiselemt mind mindenhen hívek előtt egyöntű közömbösülés áll pólhoz csak gratulálni tudnánk a dunakeszi híveiknek.

A 16thi rokavandász a mult bétén ugyancsak megralatta a kopiszárasság tegyük. Valódi akadály bizony volt, a Váczi felvő mecsors helyeken, akár a bokrok között. Egy mecsorból néhány lovagnak gyalog kellett kiállobnia, egy járhatatlan magaslattól pedig egyszerűen visszatért. Visszatért a királység is, ki az nap gróf Károly István pompás fölti kastélyában reggelizett. E napon két róka verték a szalasztottak el a kopások, kik hirt a növényzet a király né mellett Aensberg mezőgát, három hollandná, a kormányt B. Wenckheim Béda és Tiazs Lajos képviselték.

A kolerá f. hó 23-án Eöthon is kitört a dacára az előjárásnak. A járási és a községi orvosok Dr. Emerich G. Dr. Horváth József erlyes intézkedéseinek, többek között betéggé.

Almásy Pál és Kis Miklós a határunkal szomszédos göd-gálás szentmihály új uradalmak Gőre Bálintfy Pál állították.

A csomádi bírók idobolattya: minden lakos, mielőtt a kolerát megkapja fél nappal jelentse be, hogy a járósvorost Váczról jöke el lehetten hoztán.

Elvőgre Póth község botránykőre is elmozdították: Gressler Sámuel lutheranus levita rector személyén, ki az eszerpess folyó hó 22-kén, a lapunkból is ösmert botrányai miatt extra dominium felüggesztett. Az evangélikus hívek repeső örömmel vették tudomásul e hírt az eszerei képzettségű adóiban a nyilvános alkalomban fűggesztés fel Gressler, vedv élte a templom, az iskola kulcsait, s az anyakönyvet. Adidalg, mely Gressler helyét méltóbb utódja töltené be az evangélikus gyermekek az ev. ref. népisoktól látogatták, mely testvéries előzékenységgel nyílt meg nekik tágas termek. Ez még sem monog többé!

(E) Zárkörök, mondhatnám családí tönneplét tartánk f. hó 23-án a delután órákban: a „Merkur” kereskedő ifjak köre nyilvános felolvasásainak ez idén másodikká, mely pedig kéttós felolvasást hallgattunk meg. Régen elismert igazság az, hogy a nyilvános felolvasások, mind a közönségre, mind pedig az illető felolvasóra nézve művelődési és képzési tekintetből hatnak. E végből mult évben is több felolvasás tartatva nevezett körben, az idén pedig a tagok által felolvasások lettek behozva.

Reiser Adolf barátunk leplett előzere a felolvasási asztalhoz, s correct, hibátlan kijelítés és kifejezésel olvasta fel a kereskedés befolyása” című értekezését, melynek bővebb taglalásába csak azért nem bocsátkozunk, mert a czíttal szerént védnök barátunk műveltségét és ismeretét, — azonban nem hagyhatjuk szó nélkül ifjú barátunk, helyes, kifejelett gondolkodás módját, következetes logikáját, s avatott tárgyszerűségeit, melyeket az általános tisztelt nyert, s a pillanatnyi hatásra számított munkákon feltűn emelkedő becses értekezései alkalmak voltak észlelni.

A mi Kolman barátunk humoristák eszmét illeti, ragyogott, mint a — zaphir. Midőn az egészséges ötletek, a túl eszpongó stílii föllélege hangzottak, nem akartam hílni szeménnem, s azt hírdem a nagy humoristá Saphir hallom. — Valóban Kolmann barátunk, váci magyar Saphir” nevet érdeml mult felolvasásért.

Hatóság és hatások. Nem éppen régen történt, hogy e lap legyintégetése folyón a bakott, ala bárdosok erődesse vulgó városi hatvány több ízben hajdúk által interpellálta a C. vendégül — közbetelése is meggyapjasodott — bírójét, hogy istállójából a C. utczába kiömöl pártmusos csatornái tisztításra ki, nemkülönben, hogy a vendégül udvarában majdnem a házfédélről el hulladék dobnok heratassza ki. — Az akaratkészer bérli földelátunkat kifejezésével összehuzottva a városi hatóságot egyttal kijelenté, hogy ha még egyszer egy városi komondor a vendégül tájékat körülösmolygásával veszélyeztetli, furkosbot gépzéttel szállítottja” rendeltetése helyre.

Ezen formális hadizetnek, mely a jóhi tekintélynek nagy lértügv volt, arra indította a tanács fejét, hogy kérdőre vonás végett színe elő a királység a saját jóakarattól nem menő duzzogó polgártárst.

Eszmészer kerülvénna a dolog, polgártárunk tették-térről arczal szándakozott, hogy ő még tegőtdalab gondolatban sem illette megzételtő szavakkal a bokros érdemi előjárásról és hogy az egész vád csak földrétesen alapszik, a mennyiben ő hibás magyar beszédével nem a rossz hatóságot hanem a rossz és régi hálatozókat, melyek a fogalmamból kiestek és melyekkel anyai roza van, szidalmazta.

E sikerült travertiszos megmentette a larkót a kórtéről.

Az idel rendkívüli időjárásra vonatkozólag sokat olvastunk a második érső gyümölcsökrol, nálunk is van Váczon bizonyon J. a féle ház kertjében egy almát, mely úgy nevezett pogácsa almáé, és így különben is késon ér gyümölcsét ez idén másodszer hozta meg és képes volt teljesen kifejeződöten megérlni.

A városunkhoz közelekvő Veresegyházán folyó évi szept. 16-ikán T. J. közzágm megölt egy egyéni, ki lopva járt feleségével. Ez esetet, mint gyilkosságot, följelenték a pestvidéki kir. törvényszéknek az október 31-ikén lefolyt vétárgyalmasnál ez úgy a kir. ügyész vádjára, mint emberölés vételettel fel. A tárgyalás folyamán a vád kihallgatott főorvos az elhunyt egyéni sérült súlyosnak mondta úgy, de olyannak, mely úgy nevezett pogácsa almáé, és így különben is késon ér gyümölcsét ez idén másodszer hozta meg és képes volt teljesen kifejeződöten megérlni.

ben, mely vidékünkön általános senszátiót keltett.

Nimród unokáira rég járt vidékünkön jó idő, mint az idén. Nyál ban szalonkában egyenlőn gazdag a zsákmaný. Csak róka néhöz eljött. Az emlitett köpöztáratat tisztán kirándulón egyetlen róka sem tudott elcsújni, s sportmenek — élőkön királyi és királyné Felségeikkel — szombaton mult hite is hasztlan írtékbe Acopus ravasz állatját, mert a fölti parték csakhamar lelt menekedtek. A Felségei a fölti kertben, hol öket vendég szeretén Károly István gróf üdvözölt, megpöhénvő, gyorsan visszavágtattak Budapestre.

Élőken vitázott a mulkora püspöki templom előtt egy liberalis férfi egy nyakas ultramontanál. Ez utóbbi derűre borítva szította az istentelen szabad kölműveseket, a kik lerontják mindazt az szépet és dicőt, a mit a pápság anyai szádozat áll feltépté.

„Most már értem — szóla a liberalis — a mit eddig se hogy se tudtam magamnak megmagyarázni: mint nézheti el a pápás, hogy a vele szemben álló szerkesztés hámlóktatóról lassanként mind leomlunka vakolat. Azok az átkozott s a b a d k ö m ü l é s e k semmi áron sem akarják kireparálni! — E jó ötlet kihozza sodróbb a heves ultramontanát, s mi, vajtaq hallgatósága nagyot kacagunk az a d h o m i e n találó argumentumon.

A „Vác” mult számban olvassom, hogy Holsch János, képviselő, felvonom a hívtalál vérszónokát az évágyalványt tervez, állomásoknál a Csilling-vendéglő a Vác szerkesztőségét előt.

Csekély véleményem szerént igen tanácsos lesz az egyik indíthat az Vác szerkesztőségével szembe eső „obcuritászgyár” előtt állítani fel, hogy kolmi nagy számban készülő szövegtörtek, s a nép szemében szant porok mind könnyebben töszállíthatassanak városuk határain.

Bécsi börze távirata nov. 30-án.

Table with 2 columns: Item and Price. Items include Arany, Ezüst, Nemzeti kölcsön, 1860-ki államkölcsön, 5% metallikus, Bankrészevények, London, Hitelintézk. részv.

NYILT-TÉR

A váci igralmas testvérek gyógytárában egy gyakorlati állomás legalább 4 órák osztályt végezt egyénnel volna betöltendő, melyre vonatkozólag a váciak öltönybe részesülnek. A további tudósítást az igralmasok gyógytárában nyeredik.

Péter,

az igr. r. főgyógyászerese.

Az a rovataban közlötöketek nem felelő a szerkesztő.